

Mindák Dániel

Correspondances

Mindák Dániel
(1989, Budapest)
író, kritikus

Csssss! Csssrr! Ez én vagyok. Csssrr! Jólvan-na! Zoli.

– Haló.

– Csá, Cingár, hogy ment?

– Ezt ne tőlem kérdezd, hanem a vizsgabiztostól.

– De mi volt a feladat?

– Először kellett mesélni a barátaimról, például rólad, aztán előadást tartani a modern társadalmon belüli szocializációról, meg egy tévéműsorba kellett betelefonálnom, és vitatkoznom, hogy mér' jó, ha valaki külföldre megy nyelvet tanulni.

– Mér', jó?

– Nemtom, de ezt kellett mondani. Én aztán ki nem mennék.

– De holnap bejössz?

– Ja.

– Képzeld, ma fociztunk tesin, kilenc meccset játszottunk, ésésésés...

– Kilencszer pattant be rólad a labda?

– Nem. Mind a kilencszer kikaptunk. De még soha nem röhögtem ennyit tesiórán... Na, de hogy ment?

– Folyékonyan, alapszókinccsel.

– Lecke kell?

– Minek?

– Nemtom... Csá.

– Viszlát. Viszhall. Szeva.

Közben majdnem leértem a hídról, pedig elhatároztam, hogy addig nem jöhetek le, amíg ki nem találtam, hogyan vezethetem elő a találkozás lehetőségét Daniellának. A tudomány jelenlegi állása szerint sehogy, mert agyalás

helyett összevissza kell hívogatni a rokonokat. Arról nem hoztam szabályt, hogy vertikális irányban elhagyhatom-e a hidat.

Magdi nénit, az angoltanáromat hívtam fel először a vizsga után, mert ő segített legtöbbet. A második szerencsés anyukám volt, mert Mama csak egy van, és aggódik. Ne aggódjon. Akkor leesett, hogy Nagy a vizsga kezdete óta ötpercenként hívogat, az a kilencvenperces csúszás után annyi hívás, amennyit már muszáj megválaszolni. Apa is megcsörgetett, Mózes óta respekt és tisztelet, ennek jegyében csak a nyelvvizsgáról beszélünk két hete, most is. Végül felhívtam a keresztanyámat, mert a családi riadóhálózat őt is értesítette, és névnapja van, hát nagy szónoklatot nem mondtam, de megköszönte. A keresztanyám szórakoztatásakor már a híd felhajtóján kolbászoltam, és akkor jött Zoli, és jönni fog, mert jönnie kell Daniellának; és otthon muszáj lesz kareszolni és marcizni, nehogy megsértődjenek, hogy Zolival beszéltem, velük meg nem.

A Daniella-fronton a múlt héten sokat javult a helyzet, kétszer is leírta, hogy puszil, és napi átlag egy rendesebb levelet összehozott. Amikor úgy alakult, mesélt, vagy érdeklődött, és beszélünk, még hozzá egymással, nem csak a levegőbe párhuzamosan. Szóval most közelebbiek az álláspontok. Főleg az a része, amelyik rajtam múlik. És ha versenyeznénk, hogy kinek lesz előbb párkapcsolata, talán lenne rá esély, hogy döntetlent kelljen hirdetni.

És képes volt nekem szegezni legutóbb, hogy van-e végszavam. Ez hülye! Ha ki merem mon-

dani, hogy találkozzunk még és még, úgyis ki mondom. A sürgetéssel csak beéget maga és magam előtt, hogy kussolok; ha meg nem célzás, akkor ne mondjon ilyeneket, mert addig pörgök, amíg jelzést magyarázhatok bele a szavaiba. Mert a vakremény döglük meg utoljára.

A kötelező úgynevezett beszélgetések után jó lenne végre átkapcsolni a jutalom Daniellára, de a hozzá méltó izgalmas témák helyett a hivatalos telefonok mondattöredékei kavarnak a fejemben. Jelentem, eddig senkinek nem tudtam megmondani, hogy alulírott én megfelelt-e a fentebb megállapított követelményeknek, melyről az illetékes hatóság a tizennyolcadik munkanapig bezárólag köteles a vizsgázónak a vizsgázóra vonatkozó tájékoztatást megadni.

Ötször mondtam el, hogy a szókincs, illetve Magdi néninek a vocabulary kicsit gyengélkedett, és háromszor úgy fejeztem be a mondatot, hogy még meglátjuk. Egyszer úgy, hogy a kincstári pesszimizmus jegyében számítsunk a legrosszabbra. Mind az öten kérdezték, hogy mi volt a feladat, és azon gondolkodtam, hogy ha ötféle változatot mesélnék, észrevennék-e. Ketten kérdezték, hogy hol vagyok most, és mindkétszer a vizsgaközpont előtt voltam, és kétszer mondtam, hogy a lányokkal kapcsolatos izlésemet túlzott személyesség fennforgása miatt nem a bizottság előtt óhajtottam megtárgyalni, mire mindkét alany egy hümmögés után sugallta, hogy lehetett volna, mert ha nem beszélek, nincs pont. Persze, szerintük más részpontoszámokkal lehet ellensúlyozni az összes hibát, és valaki, nem is érdekel, ki, leszögezte, hogy az asztal túlvégéről máshogy értékelhetik. Mintha ő hallotta volna, mit beszélek, nem én.

Asszem háromszor kaptam meg azt is, hogy mi tartott idáig, és jött vele a tartozék, hogy izgultam-e, amíg sorban álltam. Egyébként igen, izgultam, de nem az angol miatt, hanem Daniella miatt, csak amikor ezt mondtam volna, addigra már pont letettem. Legidegesítőbb az volt, amikor Apa megkérdezte, hogy mit értenek

szocializáció alatt. Mittudomén, haggyá má'! Nyalni kell mindenfelé, és másfél órát várakoztatnak a folyosón, és vigyorogva engednek be, és nem mehetek haza azzal, hogy nem volt ott senki, mert én kapok nulla pontot, az egyetlen fegyverem, ha visszavigyorgok a képükbe; továbbá nekem nulla pont, ha elkésem, de ők nem kapnak nulla pontot, ha késnek – ezt értik szocializáción! Már lecsaptam volna, amikor megkérdezte, hogyan is néz ki egy nyelvvizsga. Biztos nagyon szép, a múzeumokban is vannak nyelvvizsgák a festmények között. Kit érdekel!

Zoli legalább őszinte volt, és én is vele. Sikerrült? Nem tudom. Lecke kell? Nem. Csá. Csá. Ennyi. És nem azért hívott, mert illendő, mert rokonok vagy az ő esetében úgynevezett legjobb barátok vagyunk, hanem mert érdekli, hogy mi van velem. És legjobb barátok vagyunk függetlenül attól, hogy hány másodpercet beszélünk. Egy baráti telefonban például lehet mesélni focimeccsekről és nevetésekről, egyáltalán kétoldalúan beszélgetni, vagy éppen visszaugatni, hogy kérdezd a jó bűdös vizsgabiztosodat. És vele nem tartjuk érvényesnek a százhusz másodperces normát, ameddig senki nem kezdhet búcsúzkodni.

Ami magánéletem van, az mind Daniella, mert ami nem ő, az már rég közzsájon forog, és nem magánügy, hanem hozzám kapcsolódó közügy. Róla viszonylag kevesen tudnak, Zolival se beszélünk róla sokat, mert tudja, hogy nem válaszolnék minden kérdésre. De kérdezze meg, mert tőle jó néven veszem. Ha más kérdezne rá, azt mondanám, hogy ilyet nem illik kérdezni. Daniella nevét a rokonságból a bátyám és Mama előtt ejtettem ki egyszer, de olyan szövegösszefüggésben, hogy ne jegyezzék meg; illetve Apa számítógépén beállítottam háttérképnek egy mosolygós fényképét, amit ő letörölt.

Háromnegyed órája végeztem, ennyi ideig tartott a telefonálgatás és a mászkálás a hídon. Még mindig nem tudom, hogy mit mondok az

első két mondat után. Odáig nagyon szép, de abból nem lesz személyes találkozás. Talán el-sétálhatok a házuk előtt. A folyamatban lévő témáinkat épp lezártuk. Kérdezzem egyszerű-en, hogy mi van vele? Erre könnyű rávágni, hogy semmi.

Na, most már muszáj lesz valamit kitalálni, nem járkalhatok itt örökké. Pötyögés a mobilon. Még egy gombnyomás, és hívom. Valahogy csak eljutunk oda, hogy mennyi mindenről tudnánk beszélni, és onnantól már csak egy lépés, hogy elhívjam dumálni. Mobilt zsebre.

De hogyan? Jó, tudnánk beszélni, de Duná-ba ugrani is tudnánk, mégse tesszük. Ronda barna örvények alattam. Elég ennyi indok, hogy tudnánk miről beszélni? És különben is miről?

Már bekapcsolt a billentyűzár. Történt ma valami érdekes? Zoliék kilencszer kikaptak fo-ciban. És ami Daniellát érdekelheti? Azt nem mondhatom, hogy már háromnegyed órája né-zegetem a telefonszámát a mobilomon. És ak-kor mit? Marad a nyelvvizsga, de arról lehet mondani két mondatot, aztán annyi. És tovább? Hallgatjuk egymás háttérzajait?

Na, ebből ennyi elég is lesz. Több haladék nincs.

Már kicseng.

– Haló.

– Can I speak to miss Daniella Futó, please?

Hatalmas kacaj.

– Thank you for supporting, and finally I came to survive my language exam.

Még nagyobb kacaj.

– Nagy mázlid van, hogy el tudtál csípni, mert csak véletlenül vagyok a mobilom mellett, egyik helyről rohanok a másikra. Hogy sikerült?

– Meglátjuk. My kincstári pesszimizmus ma-kes me say, that... rosszul, de ki tudja, nem én pontozom.

– Jól van... Mit akarsz mondani?

– Hogy köszí, hogy szurkoltál, és túlestem rajta.

– Jó, oké. Még mindig szurkolok...

– Hát... röviden ennyi.

– Okés. Örülök, hogy hívtál.

– Szia, szép álmokat.

– Szia.

Letette. Erről ennyit. Mit akarok mondani? Túléltem a nyelvvizsgát, sok mindenről beszél-hetnénk. Nem átlátszó. Még jó, hogy a többiek-nek is telefonáltam, így legalább mondhatom, hogy mindenkinek szóltam, aki szorított. Köz-ben visszamásztam a hídnak arra az oldalára, ami a pont nem jó nekem. Sebaj, mit számít itt már három elrontott perc.

A távolban feltűnik egy ismeretlen alak. Mi lenne, ha megfognám, és bedobnám a Dunába? Megérdemelné, egy fajba tartozik velem. Meg-tegyem? Miért ne? Nem illik? Vagy mi a halál?

Ezzel az alakkal direkt kiszúrok. Jobbra tarts? Vagy balra? Mit akarsz, öcsém? Foltos, szakadt munkanadrág és többnapos borosta. Itt laksz a hídon, mi? Még két méter. Ide nézzé! Látom, nagyon érdekel a hidak szerkezete. Mér-nőknek készülsz, vagy mi van? Ja, csak nem mersz a szemembe nézni. Már értem.

Ismeretlen emberek között is vannak illem-szabályok, és ezeket még jobban betartják, mint ismerősök között szokás. Két ember, ha szem-bejön egymással, tíz méterről még egymás sze-mébe néz. Amikor egy vonalba érnek, a folyosó széléhez lapulva illik a legnagyobb távolságot tartani a másik embertől. Három méternél kö-zelebből már szigorúan tilos a másik ember szemébe nézni, lehetőleg pont az ellentétes irányba, vagy közvetlen a cipőnk elé, de a másik emberre, főleg az arcára véletlenül sem szabad. Még a végén megszólít.

Vajon áll-e hetven szóból a szókincse? És tud-e három olyan tetszőleges történelmi sze-mélyt felsorolni, aki nem szerepel vörös hát-terű pólókon? Mert én igen! És én tudom, hogy ki az a Baudelaire, és le is tudom írni a nevét, és ki is tudom ejteni, és tudom, hogy mi az a Bernoulli-törvény és Liebig-féle minimum-elv! És tudom, mi az a vocabulary, és el tudom

osztani a kilencvenet öttel! Ezt neked! Kilencvenben az öt többször van meg, mint ahány agysejteted használod szomatikus módon! Szomatikus azt jelenti, hogy nem bélgázt termelsz vele.

Leértem a hídról. Horizontális irányban. Látom még Daniellát? Fancsali vállvonogatás. A vakremény döglik meg utoljára. Aki nekem fontos, annak én nem vagyok fontos, akinek én vagyok fontos, az nekem nem fontos. Zolit kivéve. Közöttünk van kölcsönösség. És az idegekkel érdektelenség, de legalább kölcsönös. Mint azzal a köcsöggel a hídról.

Egy sorsdöntő telefonbeszélgetés Daniellával persze nem nyelvvizsga, hol van attól, hogy anyám körbetelefonálja két hónapra előre, és az összes rokon vezényszóra bejegyezze a háttáridőnaplókba a bevásárlás és a lomtalanítás közé, hogy az alábbiakat kell tőlem kérdezni, mintha történt volna valami érdekes. Történt, de nem az angol, amiért másfél órát vártam, hanem a telefon, amin negyven percig tépelődtem, és nem lépünk előre semmivel, mert hülyébb vagyok, mint egy félcsöves munkás, és a maradék agyamat is elszívja a nagy Bernoulli meg a vocabulary. Azt persze nem tudom, hogy Daniellának mit kellene mondanom.

És mire megyek a nagy Bernoullival meg vocabularyval? Ez a mosdatlan felebarátom hazamegy, a pici felesége ott van neki, azt csinál vele, amit akar. Többek között. Ha akarja, elmondja, hogy ma milyen vonattal dolgoztak, ha nem akarja, akkor nem. És rá senki nem sértődik

Zöld Marci (szita, 1975)

meg, ha nem mondja el, mert ugyanolyan volt a ma, mint az elmúlt ötszáz ma. És nem történik vele olyan, amit nem szabad elmondania, mégis muszáj.

Égnek otthon a villanyok. Bemenjek? Mindenki a nyakamba borul, és kapok ötven kérdést, ugyanazokat, amikre már a telefonba is csak a vállamat vonogattam. Előbb-utóbb úgyis be kell menni. Gyerünk, hátha írt e-mailt.

– Na? Meglesz?

– Esetleg.